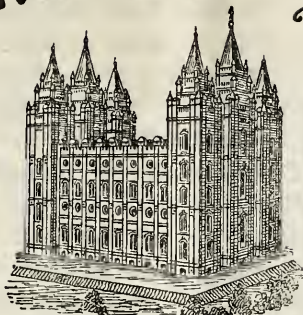

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

SALT LAKE TEMPLE.

de Sidste-
Sellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 20

15 Oktober 1904

53 Aargang

„Guddommeligheden, som former vort Levnedsløb“.

Af Eldste Edwin F. Barry.

„Der findes en Guddommelighed, som former vort Levnedsløb, hvorledes vi end tilhugger det.“ Shakespeare.

Man hører ofte den Bemærkning, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Historie lyder som en Roman. Enhver, som er bekendt med denne Historie, kan bevidne, at den er ejendommelig og underfuld. Der findes i den moderne Tid intet Samfund, der har gjort saa mangfoldige og indgribende Erfaringer som denne Kirkes Tilhængere. Ligesom Frelserens og hans Disciples Historie fra gamle Dage kan høres og læses atter og atter, saaledes kan ogsaa disse hans Eftersølgeres Historie i de sidste Dage stadig gjentages og dog være lige frisk og begejstrende.

Flere af vore Brødres og Søstres Livshistorie er saa dramatisk og mærkværdig, saa fuld af oprivende Begivenheder, romantiske Tildragelser, Heltægjerninger og andre Ting, at en Skildring af deres Oplevelser bliver baade interessant, lærerig og enestaaende. Enkelte Begivenheder i deres Levnedsløb give os et tydeligt Bink om, at deres Liv er bleven formet af et styrende Forsyn, og denne Kjendsgjerning bevirker, at Granskingen og Studiet af saadanne Levnedsbefrivelser gjør et dybt Indtryk paa den tænksomme Læser.

Vi ville i Korthed anføre enkelte Sidste-Dages Helliges Livshistorie for at belyse og bekræfte den Sætning af Shakespeare, der er benyttet som Motto over denne Artikel.

For 80 Aar siden fik en fattig Skomager og hans Hustru i Staten New-York en Søn, som, da han var bleven gammel nok, først en Tid lang var beskæftiget ved samme Fag som Faderen, men senere blev Kahytsdreng ombord paa et Skib. Livet paa Søen tiltalte ham snart, og det var hans højeste Dristelse en Gang at blive Kaptajn paa et Skib. I en Alder af 22 Aar gik han som dygtig Sømand paa Hvalfangst i Sydhavet; Skibet, han sejlede med, krydsede langs Sydamerikas Kyst, omkring ved Kap Horn og Falklands-Øerne.

Efter anstrengende Oplevelser med de forskjellige Expeditioner, som han fulgte med til Sydhavet, indskibede han sig med en Hvalfanger til det nordlige Ishav. Medens han var paa Jagt i Østfshavet, rantes han af en stor Ulykke, der ikke alene nær havde kostet ham Livet, men ogsaa havde den Virkning, at den ganske forandrede hans Livsløb. Da han nu var utjensdygtig som Matros, blev han ladet tilbage paa en af Sandwichøerne. Her kom han sig saa vidt, at han kunde gjenoptage sin gamle Beskæftigelse som Skomager. Senere rejste han til San Francisco for derfra at rejse videre østpaa til sin Hjemstavn, hvor det var hans Hensigt at gifte sig og saa vende tilbage til Øerne og der stifte eget Hjem. Men da indtraadte en Begivenhed, der atter ændrede hans Plan. I San Francisco gjorde han Bekjendtskab med en Sidste-Dages Hellig, som hørte til Mormon-Bataillonen; det var nemlig i 1847 — det Aar, da det berømte Kompagni Soldater blev hjempermitteret i Kalifornien. Han modtog Evangeliet, og da Guldminerne kort Tid efter bleve opdagede der i Landet, begav han sig til disse Egne. Efter nogle Ugers Arbejde ved Guldgravning købte han sig et Kjøretøj og andre Ting og sluttede sig til et Rejseselskab, som ankom til Saltsøstaden i September 1848.

Fra den Tid og indtil hans Død vare hans Interesser nøje knyttede til de Helliges, og han beklædte mange ansvarfulde Stillinger blandt Folket. Han gjorde her Bekjendtskab med den Kvinde, som senere blev hans Livsledsagerinde. Hun havde sammen med sin Moder antaget Evangeliet i sin Hjemstavn, Pennsylvanien, og de vare rejste sammen til Utah i Aaret 1847. Næppe to Maanedes efter, at han var ankommen til Dalene, ægtede han hende. De nærede stor Kjærlighed til hinanden og arbejdede i Fællesskab for at fremme det sidste Dages store Værk. De gik sammen paa Mission til Sandwichøerne; de drog sammen som Nybyggere til Landet Nord for Saltsøstaden; de bleve ledende Medlemmer af de smaa Menigheder, som de vare med at stifte — han som Biskop, hun som Præsidentinde for den kvindelige Hjælpeforening. I tidligere Dage hjalp han som Militær at beskytte og forsvare Folket i deres Hjem. Han drog flere Gange paa Mission til fremmede Lande, arbejdede hjemme med at dyrke Landet og stifte Kolonier; han var Deltager i forskjellige Fabriksforetagender, var behjælpelig med at bygge Jernbaner o. s. v., og i omtrent 20 Aar præsiderede han over en af Zions Staver. Desuden opdrog

han en talrig Børneskole, som ærer hans Navn og sikrer det mod For-glemmelse. Den Mand, hvis Levnedsløb her kort er skildret, er Francis M. Hammond, tidligere Præsident for Zions San Juan-Stav; hans Hustru hed Mary Jane Dilworth, og hun havde den Ære at være den første Skolelærerinde i Utah.

Som jeg før bemærkede, var det en Begivenhed, der forandrede vor Høitids Levnedsløb, nemlig den Ulykke, der ramte ham paa hans Hvalfangst. Saadanne Tildragelser plejer man at kalde Uheld; men var det i dette Tilfælde et Uheld, eller var det et alvist Forsyns Ledelse? Jeg er tilbøjelig til at tro, at Herren tillod, det at ske, fordi han dermed havde et bestemt Maal for Øje, et Maal, der var kjendt af ham selv, men uden Tvivl var en Hemmelighed for den Mand, som Begivenheden ramte. Da Herren vidste, at denne Mand var i Besiddelse af Evner og Egenskaber til at udføre et vigtigt og nødvendigt Værk, ledede han paa denne Maade Manden hen til det Sted, hvor han kunde udrette mest. Og denne min Tro bringer mig til at fremsætte et andet Spørgsmaal, nemlig det, at naar det, som jeg netop har anført i det beskrevne Tilfælde, var en Kjendsgjerning, kan det samme da ikke siges om de Hændelser, der møde enhver af os her i Livet? Have ikke vore saakaldte Ulykker eller Uheld ramt os i en bestemt Hensigt, og have de ikke netop været til Gavn for vor Udvikling og vore Fremskridt? Man kan uden at tænke videre over det kalde det for Uheld og filosofere over, at Herren umuligt kan have Noget at gøre med saadanne Tildragelser, og man kan mene, at han umuligt kan stjænte saadanne smaa Enkeltheder sin Opmærksomhed. Men hertil vil jeg kun sige, at hans Evne til at gøre dette netop er et Bevis paa et hjærligt Forsyns indirekte Indgriben i vort Livsløb. At Menneftet ledes paa denne Maade er aabenbart; thi det, som kan synes at være smaa Tilfældigheder, drager ofte store Følger efter sig. Tilskyndende smaa Midler have hindret store Uheld og endog ændret selve Verdenshistorien.

Et andet Spørgsmaal kan stilles med Hensyn til denne Mand's Levnedsløb: Hvorfor vilde han rejse til New-York og hente sig en Hustru, naar det var hans Hensigt atter at vende tilbage til Øerne og der stifte Hjem? Det var en lang og kostbar Rejse, og der er Grund til tro, at han ikke havde de nødvendige Midler til den; thi saasnart han kom til San Francisco, tog han fat paa sit Haandværk for derved at skaffe sig de nødvendige Rejsepenge. Sandsynligvis har hans Kjærlighed til Hjemmet eller maaske til en bestemt ung Dame i Hjemmet bevæget ham til denne Rejse. Hvis dette er Tilfældet, saa viser den Vej, han senere gik, at da han var bleven omvendt, var hans Kjærlighed til Evangeliet stærkere end Kjærligheden til Hjemmet; thi istedetfor at fortsætte Rejsen til det fjerne Østen begav han sig, saasnart han havde erhvervet de nødvendige Midler, til Utah's uindbydende Ørken og opgav fuldstændig den Plan,

han oprindelig havde lagt. Men hvad end hans Bevæggrund var til at rejse til San Francisco, saa tror jeg, at det var Forshyret, som ledede ham derhen, for at han kunde blive bekendt med Sandhedens Evangelium. Var han bleven paa Sandwichøerne, vilde der sandsynligvis være gaaet Aar, inden han var kommen til at høre Kirkens Missionærer paa disse Øer.

§ Dr. Karl G. Maesers Liv have vi et andet Vidnesbyrd, der bekræfter Paastanden om, at der er en Guddom, som griber ind i Menneskets Fremtid, og at der i mange tilshyneladende ubetydelige Tildragelser ligger en dybere Hensigt gjemt. Han blev født i Meißen i Sachsen 1828, fik pædagogisk Uddannelse, virkede som Lærer i Dresden og forskellige andre Byer og blev senere Overlærer ved Budig-Institutet. Allerede da han var Dreng, blev hans Opmærksomhed henvendt paa Mormonismen ved en Illustration, han saa' i en Avis. Det gjorde den Gang et saa stærkt Indtryk paa ham, at han nu kun ønskede at kunne komme til at tale med En, som tilhørte denne Kirke. Han gjorde senere Skridt til at saa dette Ønske opfyldt, idet han skrev til Repræsentanter for de Sidste-Dages Hellige, som den Gang opholdt sig i Europa, for at saa Oplysninger om deres Lærdomme. Medens han underviste i Budig-Institutet i Dresden, fik han Lejlighed til at stifte Bekjendtskab med nogle Mormon-Ældster, og dette førte til, at han lod sig døbe, rejste til Amerika og blev Lærer i Saltøstaden. Da han hurtigt vandt Anerkjendelse som en dygtig Pædagog, kaldtes han til at forestaa Ledelsen af Brigham-Young-Akademiet i Provo. Hans Levned viste i tilstrækkelig Grad, at han var den rette Mand paa den rette Plads. Hans Virksomhed i den nævnte Lærestalt bragte ham Ære og Anerkjendelse fra hele Zion, og hans opdragende og dannende Indflydelse vil leve til sene Tider.

Naar jeg tænker paa denne Zions første og mest fremragende Pædagog, nødes jeg til at stille det Spørgsmaal, hvorfor han gjorde sig saa megen Ulejlighed med at søge Oplysninger om Mormonismen, da han dog kun havde hørt saa lidt derom? Uden Tvivl var det, han havde hørt, ikke rosende; hvorfra kom da hans Interesse for et upopulært Folk, der levede langt borte i et fremmed Land? Det eneste Svar, jeg kan finde herpaa, er — idet jeg bruger Udtrykket fra Mormons Bog angaaende „Manden blandt Hedningerne“, Columbus — at „Guds Land kom ned og virkede paa Manden“. Naar Profeternes Forudsigelser om Zion skulde opfyldes, var det nødvendigt, at dets Sønner og Døtre bleve uddannede, og man behøvede netop en saadan Lærer som Dr. Karl G. Maeser, for at han kunde hjælpe til at opnaa de ønskede Resultater. Han var inspireret af Gud til denne Gjerning, og han forstod at inspirere Andre.

Medens vi tale om Dannelse, er det paa sin Plads at nævne andre Opdragere, som ere blevne ledede til Zion, og hvis Fremtræden paa en

ny Skueplads tydelig har været ledet af en guddommelig Magt. Fremmest blandt saadanne Mænd var den for kort Tid siden afdøde Dr. John A. Park, som i saa mange Aar var den ledende Aand ved Universitetet i Utah. Dr. Park var født den 7 Maj 1833 i Tiffin, Seneca County, Ohio. Han studerede og fuldendte sine Examener ved forskjellige Lærestanstalter, bl. a. ved det medicinske Universitet i New-York. Efter at han i lang Tid havde virket som Læge, vendte han sig til et andet Fag, som han synes at have haft særlige Evner til. Da han havde stor Lyst til at komme til Amerikas Vestkyst, tiltraadte han en Rejse til Vesten, og i Efteraaret 1861 kom han til Saltstaden. Det var sent paa Efteraaret, og da Stormene allerede havde indfundet sig, besluttede han at opsætte Rejsen videre til hen paa Foraaret og fikrede sig i den mellemliggende Tid Beskæftigelse som Lærer i en Landsbyskole. Han blev venligt modtaget af Folk, og det gik snart op for ham, at han næsten helt samstemmede med dem. Han undersøgte Evangeliets Grundsætninger og antog dem. Dog opgav han ikke Besøget ved Vestkysten, men fortsatte sin Rejse mod den nedadgaende Sol. Han opholdt sig nogen Tid ved Kysten, men følte sig ikke tilfreds. En uforklarlig Magt drev ham tilbage til Utahs Dale. Skjøndt han ikke den Gang selv vidste det, var dog hans Virkefreds der; der var den Skueplads, hvor han skulde spille sin Rolle i det store Verdensdrama. Han fulgte Indskydelsen og vendte tilbage til Saltstaden, hvor han blev kaldet til at overtage Ledelsen af Universitetet, som i flere Aar kun havde haft ringe Betydning, men nu ved hans ihærdige Anstrengelser hurtigt kom til at indtage en anset Plads blandt Universiteterne. Han lagde Grunden til dets fremtidige Vægt; og jeg tror, at Gud styrede hans Fjed i Livet med dette Maal for Øje.

(Fortsættes.)

Efteraarskonferencerne i Norge.

Bergen.

Konferencen aabnedes den 27 August om Aftenen Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Sokalet, Kong Oscarsgade 5. Af Missionærer vare nærværende: Præsident over den europæiske Mission, Heber J. Grant, Præsident over den skandinaviske Mission, Anthon V. Skanck, samt 14 andre Uldster fra Zion, som virke i Konferencen.

Konferencepræsident Erik C. Henriksen præsiderede og bød de Forsamlede Velkommen. Det var ham en Glæde i denne Konference at kunne præsentere en Apostel for de Hellige. Missionærene havde udført et stort Arbejde i de forløbne fire Maanedes. Derefter talede i Rorthed Uldsterne Amer C. Hansen, Nels Peter Jepsen, Henry C. Christensen, John A. Johnson og Mouritz C. Petersen. Præsident Skanck sagde, at det var ubehageligt at møde Folk, som nærrede fjendtlige Følelser mod os, men saa meget større var Glæden, naar vi traf Nogle, som vare

villige til at lytte til vort Vidnesbyrd. Vi maatte lære at elske vore Medmennesker og at virke for deres Frelse. Præsident Heber J. Grant med Konferencepræsident Erik C. Henrichsen som Tolk udtalte, at naar Brødrene bleve kaldede til at gaa ud og forkynde Evangeliet, var der ikke 5 af 100, som svarede Nej. Evangeliets Aand tilstyndede os til at ofre os derfor. Ca. 2000 Væbter vare for Øjeblikket ude for at forkynde dette Fredens Budskab til Nationerne, og de ønskede ikke anden Løn af dem end at blive mødt med Oprigtighed. Han kunde ikke forstaa, at Folk vilde forstøde os, da vi jo kun prædikede det, som vilde tjene til deres eget Gavn. Ganske vist vilde det ikke altid være saa behageligt at følge Frelseren, da vi maatte være forberedte paa at blive haanede og forfulgte. Naar Nogle hungrede og tørstede, og Andre kom og gav dem Mad og Drikke, vilde de være taknemlige derfor. Han ønskede, at Folket maatte hungre og tørste efter Retfærdighed, saa at de kunde blive mættede. Evangeliet var ligesom et levende Træ, der bar sund og nærende Frugt. Mødet sluttede med Taksigelse af Væbte Søren J. Nielsen.

Den 28 August, Søndag Form. Kl. 11, afholdtes en Søndagskoleforhandling. Skolen aabnedes under Ledelse af Præsident Henrichsen, og Børnene udførte et godt Program, som bar Vidnesbyrd om Evangeliets Principer. Væbte Iver Alme redegjorde for den theologiske Klases Arbejde; den havde været til stor Velsignelse. Der afgaves Rapport fra Skolerne i Bergen, Malesund og Stavanger. Den saulede Rapport fra Konferencepræsidenten viste, at der var 159 Søndagskoleelever. Derefter talede Præsident Skanck; han formanede Børnene til at være lydige mod deres Forældre. Præsident Grant bemærkede bl. a., at de Væbte, som antog Evangeliet, maatte forkaste mange af deres Børnelærdomme, medens vore Søndagskoleers Elever allerede som Børn lærte et rent og uforsalfet Evangelium.

Søndag Eftermiddag aabnedes Mødet Kl. 3. Præsident Henrichsen afslagde en samlet Rapport over Arbejdet i Bergens Konference og udtalte sin Glæde over den Fremgang, der var gjort. Derefter talede Væbterne Iver A. Alme, Peter T. Petersen og Stephen M. Petersen; de bar deres Vidnesbyrd om Kristi Kirkes Gjenoprettelse og om, at de vare udsendte for at raabe Omvendelse til Menneskene. Præsident Skanck talede om Daaben. „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand,“ som Jesus sagde til Nikodemus, „kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ Det var den selvsamme Vej, som Herrens Tjenere nu anviste. Jesus gav selv Exemplet ved at gaa ned i Jordans Flod for at blive døbt af Johannes. Vi udførte som Stedsfortrædere i Herrens Tempel den samme Daab for vore afdøde Slægtninge, for at de kunde frelses i Sighed med os og mulig komme frem i den første Opstandelse. Deri ligger tillige en Birkeliggørelse af Apostlen Paulus' Ord: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke oprejses? hvi døbes de da for de Døde?“ Præsident Grant sagde, at en af de Gaver, som fulgte

de Hellige før og nu, var Tungemaalsgaven. Han havde selv erfaret, at det var Sandhed. En af Guds Befalinger var, at vi skulde gaa ud og gjøre Godt mod alle Mennesker; Guds Aand ledede os til at gjøre Godt mod Alle og forsaage Egenfjærligheden. Han havde selv givet Afkald paa alle sine verdslige Stillinger for at gaa ud og forkynde Kristi Evangelium til sine Medmennesker.

I Aftenmødet Kl. 8 talede Præsident E. C. Henrichsen og Præsident Skanchy om Evangeliets Begyndelseslærdomme. Præsident Heber J. Grant sagde, at der var mange Folk, som troede, at vi ikke brugte Bibelen som en Rettefnor, fordi vi troede paa Mormons Bog; men der var næppe noget Samfund, der havde saa stor Tro paa Bibelen som netop de Sidste-Dages Hellige. Vi tro, at Kristus satte et Exempel for os til Efterfølgelse. Vi tro, at Faderen, Sønnen og den Helligaand ere tre Personligheder, hvilket vi have et slaaende Bevis paa ved Jesu Daab. Hvis vi kunde faa Folk til at læse Bibelen, vilde de finde, at vore Lærdomme ere i Overensstemmelse med den. Mødet sluttedes med Takfigelse af Ældste Heber Andersen.

Mandag den 29 August Kl. 8 Aften afholdt den kvindelige Hjelpeforening sit Aarsmøde under Ledelse af Søster Johanne Kling. Der afgaves Rapport fra Foreningerne i Bergen og Malefund, hvorefter et Program blev udført. Præsident Skanchy talede dernæst til Søstrene og sagde, at de kvindelige Hjelpeforeninger udførte en stor Gjerning ved at staa de Fattige og Nødlidende bi, og denne Forening havde i Forhold til Medlemsantallet gjort et godt Arbejde. Et Lykønskningstelegram fra Søskende i Stavanger blev oplæst.

Tirsdag den 30 August afholdtes Grensmøde om Aftenen Kl. 8^{1/2}. Nadveren blev uddelt, og Kirkens Autoriteter bleve foreslaaede til Op- holdelse i de Helliges Tro og Bøn. Præsident Grant talde tilsidst, hvorefter Missionærerne bleve beskikkede til at arbejde i følgende Grene:

Bergen: Erik C. Henrichsen (Konferencepræsident og Grensforstander), Peter T. Petersen, John Spande og Henry C. Christensen. Adresse: Kong Oscarsgade 5.
Malefund: Heber A. Anderson (Forst.) og Soren J. Nielsen. Aadr.: Sigfried Hoels Hus.

Stavanger: Iver A. Alme (Forst.) og Stephen W. Petersen. Aadr.: Nygade 15.
Egeriund: Nels B. Jepsen (Forst.) og Christian A. Hansen. Aadr.: M. Bederjens Hus.

Bojs: Amer C. Hansen (Forst.) og John A. Johnson. Aadr.: Tandlæge Nesheim.
Nordfjord: Mouriz C. Petersen (Forst.) og Niels E. Jensen. Aadr.: Nordfjord Tid.

Præstedømsmøder afholdtes Mandag den 29 og Tirsdag den 30 August om Form. Kl. 10. Præsident Erik C. Henrichsen afgav for Bergens Konference en samlet Rapport over Missionæernes Virksomhed i det sidste halve Aar; den viste, at 5,761 Skrifter og 1,743 Bøger vare omsatte; 3,498 Fremmedes Huse besøgte og 145 efter Indbydelse; 1,866 evangeliske Samtaler og 156 Møder vare holdte; 11 vare døbte.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 · Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Lørdag den 15 Oktober 1904

Fordragelighed.

Det er en Opgave for Kirkens Højraad, af hvilke det første organiseredes for halvjerdsfindstypen Aar siden, at søge at tilvejebringe Forlig eller Afgjørelse i Sager mellem saadanne af Kirkens Medlemmer, som ere blevne uenige, og at ordne Tvivls-spørgsmaalene og berolige Parterne i Overensstemmelse med de evige og retfærdige Principer. Det var Profeten Josephs Ønske at afskaffe Søgmaal blandt de Hellige; Udtrykket „Broder“ skulde for dem betyde mere end en Tiltaleform. Han lærte, at man for at komme til Enighed i Troen først maa komme til Enighed i Aanden; thi naar der mellem Medlemmerne hersker Strid og Misforstaaelse, svæktes deres Vidnesbyrd om Sandheden, og de staa i Fare for at falde fra Kirken.

Kristi Lære er et Fordragelighedens, Barmhjertighedens og Kjærlighedens Evangelium, og dersom Folket vilde leve i Overensstemmelse med Guds Love og lyde Præstedømmets Raad, vilde der ikke behøves hverken kirkelige eller verdslige Domstole, som kun ere stiftede for de Uretfærdige og Lastefulde, men ikke for de Gode, Retfærdige og Rene af Hjertet. De verdslige Love ere naturligvis givne for at opretholde Fred og ikke for at give Anledning til Strid, men de strenge Domme, der ofte sældes, give desværre tidt Anledning til megen Bitterhed.

Da vi som Mennesker ofte drives af Lidenskab, Fordomme og mest af Alt af Egennytte, opstaar der somme Tider Vanskeligheder iblandt os som et Folk, hvilke maa bringes til en Afgjørelse, men i alle disse Sager findes der en bestemt Retteknor at gaa efter. Enhver Forseelse og Anklage maa behandles efter sin Bestaffenhed og med kristelig Kjærlighed, saa at der ikke sker Noget, der kan puste til Uvillens og Hadets Luer.

Det hænder ikke sjældent, at Sager af den ubetydeligste Slags fremdrages for et lokalt Raadsmøde, hvorefter de senere drøftes og omtales i hele Grenen, saa at tilsidst hver Mand og Kvinde kjender dem, og derved opstaar tidt Fortrædeligheder. De Hellige fjernes paa den Maade fra hverandre, og de Brydninger, som let kunde have været afhjulpne, blive mere og mere omfattende og derved dobbelt vanskelige at afgjøre.

Naar der holdes Præstedømmetsmøde, skal der paa dette aflægges Rapporter, modtages Instruktioner og tages Bestemmelse i Anliggender ved-

rørende en eller anden Gren eller Konference; men det er ikke Meningen, at man paa et saadant Møde skal fremsføre ubederhæftige Klager eller jætte Skandaler i Værk og skade Næstens gode Navn og Rygte. Det er Lærernes Pligt at ordne personlige Mellemværender, hvis de uenige Parter ikke indbyrdes kunne bilægge Sagen i Mindelighed, og dersom Forseelsen er af en saadan Natur, at der maa træffes disciplinære Foranstaltninger, maa den først forelægges Grensforstanderen eller Konferencepræsidenten, men ikke Præstedømsmødet.

Dersom man med Tillid først henvendte sig til Lærerne, vilde der undgaas megen Bitterhed og Uvillie, som altid opstaar, naar ubetydelige eller hemmelige Sager drages frem for Offentligheden. I det 42 Kap. af Pagtens Bog, der blev givet to Aar før Højraadets Organisation, læres det udtrykkelig de Hellige, at de, som overtræde Landets Love, skulle overlades til disse Loves Straf, men „om din Søster eller Broder forarger dig, skal du tage Sagen mellem eder alene, og om han eller hun bekjender, skal du lade dig forjone. . . Om Noget synder i Løndom, skal han eller hun irettesættes i Løndom, saa at han eller hun kan have Lejlighed til at bekjende i Løndom for den, som han eller hun har syndet imod, og for Gud, for at Menigheden ikke skal tale ilde om dem. Og saaledes skulle I handle i alle Ting“.

Evangeliets Aand leder os til at undskyldte vor Broders eller Søsters Fejl, men ikke til at lukke Øjet overfor Lasten; den bringer os til at tilgive ham, som forbrøder sig, men ikke til at billige hans Forseelser. Den broderlige Kjærlighed er Grundvolden for al Tugt og Orden. Den er den største af alle Gaver og den, som det for de Hellige frem for Alt gjælder om at vise i deres Følelser; thi hvor den findes, vil der ikke være noget blivende Sted for Dadslygens, Uvilliens, Misundelsens, Splidens og Sagsøgelsens Aand. Det er bedre stiltiende at give Afkald paa nogle af sine retfærdige Krav end at komme i Strid med en Broder eller Søster og derved fremkalde langvarig Bitterhed hos begge Parter, under hvilken der kan være Fare for, at de miste Evangeliets Aand. Det er sikkert, at Mangel paa broderlig Kjærlighed er Skyld i Mangel paa Tro; og de, som mangle den, ville efter kort Tids Forløb føle sig selv udenfor Himlens Betsignelser. Den Kraft, som ledsager Præstedømmet, mister sin Betydning, naar Folk paa Grund af deres Brøders menneskelige Fejl opvække Fordomme hos sig selv og Andre mod dem. Embedet burde altid æres, og naar dets Myndighed udøves, burde den, som gjør Tjeneste i Embedet, omfattes med udelst Samfølelse, for at alle Rettigheder, som tilhøre hans Præstedømme, kunne bringes i Virksomhed.

Ankomst og Beskikkelse. Nedennævnte Vældster ankom den 7 September til Kjøbenhavn og beskikkedes til at virke i følgende Konferencer:

Erick T. Eliassen fra Murray, Utah, i Gøteborg.

Joseph F. Hansen fra Mink Creek, Idaho, i Aalborg.

Hyrum Larsen fra Vernon, Idaho, i Bergen.

Den 21 Sept. ankom Vældste James R. Petersen fra South Jordan, Utah, og beskikkedes til at virke i Aalborg Konference.

Den 5 Oktober ankom følgende Vældster og beskikkedes til at virke i nedennævnte Konferencer:

Frederik W. Christensen fra Holbrook, Idaho, i Aalborg.

Emil S. B. Erickson fra Pocatello, Idaho, i Gøteborg.

Olof E. Jørgensen fra Scofield, Utah, i Trondhjem.

Harveg N. Klefson fra South Jordan, Utah, i Malmö.

Vi hilse disse Brødre med et hjerteligt Velkommen og ønske dem Lykke og Guds Velsignelse i deres forestaaende Mission.

Afsløsing. Nedennævnte Missionærer ere hæderligt afløste fra de paagældende Konferencer med Tilladelse til at rejse hjem:

Daniel Andersen fra Christiania, til Moroni, Utah. *Fred. Wald*

Olof Peteresen fra Aalborg, til Brigham City, Utah.

Rozilla R. Petersen fra Aalborg, til Brigham City, Utah.

Søster Petersen har sammen med sin Mand tilbragt omtrent halvandet Aar i Missionsarbejdet.

Ligeledes ere nedennævnte Vældster efter fuldbyrdet Mission hæderligt afløste og med Tilladelse afrejste den 13 Oktober til deres Hjem i Amerika:

Konferencepræsident Albert Hagen fra Trondhjem, til Mammoth, Utah.

Martin W. Mangelson fra Aalborg, til Levan, Utah.

Niels B. Nielsen fra Christiania, til Logan, Utah. *Brammen*

Christian Jensen fra Aarhus, til Mosquito, Nevada.

Andrew Jørgensen fra Christiania, til Salem, Utah. *Eid. Wald*

Henry E. Heilesen fra Aarhus, til Glenwood, Utah.

Christian Olsen jun. fra Aalborg, til Elwood, Utah.

Waldemar Jensen fra Aarhus, til Goshen, Utah.

De have alle udført en virksom og god Mission i Herrens Tjeneste, og vi ønske dem en lykkelig Hjemrejse og et behageligt Gjenstyn med deres Familie, Slægtninge og Venner.

Efteraarskonferencerne i Danmark.

Aarhus.

De Sidste-Dages Helliges halvaarlige Konference i Aarhus afholdtes den 17, 18 og 19 September i Missionshuset, Borupsgade 12. Tilstedevare: Præsident C. D. Fjeldsted, Missionspræsident Anthon L. Skandhy, Genealog Jens Jensen, Vældste Joseph L. Petersen fra Bergens Kon-

ference (paa Grund af Sygdom), Morten A. C. Nicolajsen, Skriver for „Skand. Stjerne“, og alle de i Konferencen virkende Missionærer.

Møderne vare talrigt besøgte saavel af Hellige som af Fremmede, og flere af Kirkens Medlemmer fra Esbjerg og Randers vare komne tilstede. Konferencenpræsident Hans Chr. Hansen præsiderede. I det første Møde Kl. 8 om Aftenen afgave flere af Forstanderne fra Konferencens Grene Vereining om Tilstanden og Virksomheden indensfor deres Omraade, hvorefter Genealog Jens Jensen talede.

Søndag Form. Kl. 10 afholdtes Søndagsstolekonference, hvor Børnene bleve hørte i Evangeliets Principer, og hvor der blev afgivet Rapporter fra Skolerne i Aarhus, Randers, Odense og Esbjerg, hvilke alle vare i en god Tilstand. Præsident Skanchy og Præsident Tjeldsted udtalte derefter anerkjendende Ord til Lærerne og Børnene.

I Mødet om Efterm. Kl. 2 talede først Uldsterne Joseph L. Petersen, Christian Jensen og Valdemar Jensen, hvorefter Missionspræsident A. L. Skanchy udtalte sin Glæde over at høre sine Brødres Vidnesbyrd og prisede dem, fordi de havde været villige til at forlade Fader og Moder, Hustru og Hjem foruden Bederlag og i al Ydmyghed at gaa ud i en ufølsom Verden og prædike Kristi Evangelium. Præsident Tjeldsted talede derefter i Korthed om Noahs Mission og sammenlignede hans Dage med vor Tid, idet det store Flertal af Folket forkastede Vidnesbyrdet om, at Gud havde talet.

Bed Mødet Søndag Aften Kl. 8 var det store, rummelige Lokale fyldt til Trængsel. Den første Taler var Uldste Morten A. C. Nicolajsen fra Kjøbenhavn. Han udtalte sin Glæde over at hilse paa en saa mægtig Forsamling i sit Hjemland. Han fremhævede Joseph Smiths gudsdommelige Kaldelse og udtalte, at der vilde fremkomme bedre sociale Tilstande, hvis denne Kirkes Principer vandt Tilslutning. Præsident A. L. Skanchy talede dernæst om Herrens Personlighed og om hans Besøg hos Abraham, som var de Troendes Fader, og i hvis Sæd alle Jordens Slægter skulde velsignes. Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed og til at holde sig nær til Gud, hvorefter han nedbad Herrens Velsignelse over de Forsamlede. Præsident C. D. Tjeldsted talede om Kirkens Organisation, der var bygget paa Apostles og Profeters Grundvold ligesom Kristi Kirke forud. Han nævnedes derpaa nogle af Jesu Udtalelser i Bjergprædiken, hvilke Kristenheden fuldstændig var afvegen fra.

Mandag Form. Kl. 10 og Efterm. Kl. 2 samt Tirsdag Form. Kl. 10 afholdtes Præstedømsmøder, hvor Missionærene afgave Rapporter, og hvor Præsident H. Chr. Hansen meddelte en samlet Beretning fra Aarhus Konferencen over Missionærenes Virksomhed siden sidste Konferencen; den viste, at 22,452 Skrifter og 2,455 Bøger vare omfattede; 17,680 Fremmedes Huse besøgte; 4,856 evangeliske Samtaler holdte; 14 vare døbt. Præsident Skanchy og Præsident Tjeldsted udtalte deres store Tilfredshed med Missionærenes Arbejde og Tilstanden i Konferencen.

Mandag Aften Kl. 8 afholdt den kvindelige Hjelpeforening sit Aarsmøde under Ledelse af Søster Samuelsen. Der blev oplæst Aarsberetning fra Foreningerne i Aarhus, Odense og Randers. Iøvrigt talede de præsiderende Brødre.

Tirsdag den 20. Sept. afholdtes Grensmøde om Aftenen Kl. 8. Christian Petersen, Forstander for Aarhus Skriftuddelingsforening, meddelte, at Medlemmerne havde uddelt 2000 Skrifter og besøgt 2,500 Fremmedes Huse. Kirkens almindelige Autoriteter bleve foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bøn, og alle Forslag vedtoges enstemmig. Missionærerne bleve kaldede til at virke i nedennævnte Grene:

Aarhus: Hans Chr. Hansen (Konferencepræsident), Søren P. Sørensen (Grensforsstander) og N. P. Sørensen. Adresse: Borupsgade 12.

Mols: Niels Mikkelson (Forst.) og George M. M. Jørgensen, Aadr.: Borupsgade 12, Aarhus.

Randers: James C. Johnson (Forst.) og Niels Madsen. Aadr.: Vestergade 9.

Holstebro: Jørgen P. Petersen (Forst.) og James C. Jensen. Aadr.: Schaumburgsvej.

Esbjerg: Louis C. Johnson og Nels Nielsen. Aadr.: Danmarksgade 75.

Vejele: Niels Mikkelson Thorsen (Forst.) og John P. Jepsen. Aadr.: Tønnesgade 12.

Horsens: Erasmus W. Mortensen (Forst.) og Andrew Andreasen. Aadr.: Borupsgade 12, Aarhus.

Odense: Christian Fønnesbech (Forst.), Djalmar E. Lund og Alma E. Rasmussen. Aadr.: Jens Benzonsgade 9.

Hvorledes finder man Sandheden?

Af Edsiste Levi Edgar Young.

Jeg kommer til at tænke paa et Dyrtrin i Goethes Mesterværk, hvori Faust grunder over Hensigten med Livet. Han har været Student, men har ikke kunnet tilfredsstille sin Søgen efter Sandheden; thi han siger:

Habe nun, ach! Philosophie,
Juristerei und Medizin,
Und leider! auch Theologie
Durchaus studiert, mit heissem Bemüh'n,
Da steh' ich nun, ich armer Thor!
Und bin so klug als wie zuvor.“*

Mange tusinde Studenter have studeret og ere før eller senere i Livet komne til et lignende Resultat. Naar Mennesket tænker over de tusinde forskjellige Theorier i Videnskabens Verden og bliver opmærksom paa Overtroen og Selvmodsfigelserne i Nutidens Religioner, kan han slutte sig til Goethes Tanke og sige med Pontius Pilatus: „Hvad er Sandhed?“

Fra Fader Adams Dage og op til vor Tid har hver eneste Filosof beskæftiget sig med Verdensaltets forskjellige Spørgsmaal. Da vore første

* Jeg har med stort Besvær studeret Filosofi, Jura, Medicin og desværre ogsaa Theologi, og dog staar jeg arme Daare nu og er lige saa klog som tidligere.

Forældres Børn havde tabt Sandhedens Lys, begyndte de at studere Naturlovene og at fremsætte Resultaterne af deres Forskninger. Naar vi skue tilbage, se vi, at Kaldæerne i lange Tider før Kristus studerede Verdensaltets Planeter og Stjerner. De iagttog Himmellegemernes Bevægelser, og Astronomien er saaledes en af de ældste Videnskaber, Menneskene kjende. Vore Forfædre interesserede sig imidlertid ikke alene for Astronomi; de søgte tværtimod at finde den oprindelige Årsag til alle Ting. Verdenshistorien fortæller os om mange Filosofer og Videnskabsmænd, hvis Navne have Klang endog i vore Dage; men disse Mennesker have dog endnu ikke kunnet løse Naturens Gaader; de have endnu ikke kunnet forklare, hvorledes Mennesket skal leve for at opnaa Salighed. I den græske Filosofis Historie findes Navne som Thales, Anaximenes, Xenophanes, Sokrates, Aristoteles og Plato. Blandt Romerne have vi Diogenes, Marcus Aurelius, Seneca og Cicero. Alle disse Vismænd stiftede filosofiske Skoler, og deres Theorier studeres endnu i vor Tid.

Efter Kristi Tid har der levet endnu flere Filosofer, som have efterladt Verden højt forskjellige filosofiske Theorier og Ideer. Heri maa Grunden søges til, at den sande kristelige Lære og dens Principer ere blevne forandrede. Vi kunne læse om det gnostiske System, Skolastikken, Nominalismens og Realismens Theorier. Vi have modtaget Belæringer af Middelalderens Clemens, Anselm af Canterbury, Petrus Abælard, Albertus Magnus og af Morten Luthers Ideer. Som et Resultat af alle disse filosofiske Skoler er Ordet Religion fremkommet og blevet et Slagord for vor Tid. I Nutiden er Litteraturen oversvømmet af Bøger og Skrifter, som lære os en Religion, der kun har bevaret Skindet. Man spørger stadig: „Hvad skal jeg tro? Hvad skal jeg gjøre?“ Saa-danne Mænd som Herbert Spencer, den berømte Engländer, og Ernst Häckel, Professor ved Universitetet i Jena, ville have os til at tro, at Livets religiøse Periode er et tilbagelagt Stadium; den metafysiske eller oversandsfelige Periode tilhører ogsaa den svundne Tid, og for Tiden leve vi i den viderstabelige Periode, „i den positive eller afgjørende Videnskabs Periode“. Med andre Ord: Verden behøver efter deres Mening slet ingen Religion. Vi indrømme, at den sande Religion er vanskelig at finde, og vi have allerede nævnet nogle af Årsagerne dertil. Det er sandt, at de Vise stadig lære og aldrig kunne naa til Sandheds Erkjendelse. Blandt Grækerne og Romerne før Kristus søgte Filosoferne i Almindelighed at udforske Natursænomenernes inderste Årsag. De spurgte: Hvilket Element er Grundelementet? Een sagde, at det var Vandet; en Anden, at det var Luften; en Tredie, at det var Ilden. Disse Theorier ere nu atter bragte frem ved Universiteterne i Tyskland og Frankrig. Nogle af Nutidens Mænd have fremsat den Paastand, at Vandstoffet er det fornemste, og at Alt formerer sig enten ved at for-

tynde det eller ved at gjøre det tykkere; den gamle joniske Filosof Thales mente ogsaa, at Vandet var alle Ting's Grundstof. Med andre Ord: „Af Vand er Alt kommet, og til Vand skal Alt blive.“ En Mand, der levede paa samme Tid som Thales, var Anaximander. Han forklarede sit Urvæsen som „det Evige“ eller „det Ubestemte“. „Der findes,“ sagde han, „et almindeligt Element, og dette Element er ved et rent dynamisk eller selvkræftigt Princip bleven Urgrunden.“ Han troede, ligesom de yberliggaaende Darwinister, at Dyrene og Menneskene gennem Udviklingsperioder ved ydre Paavirkning have udviklet sig fra den eencelledede Organisme. Disse Filosofer vare berømte, og det kan ikke nægtes, at de have lært Verden en hel Del. De studerede Jorden og alle Elementerne. De vare Realister, fordi de sagde, at alle Ting i Virkeligheden ere, som Fornuften siger, at de skulle være. Plato, Aristoteles og Sokrates fremkom i deres senere Liv med en Moralitets- og Sjælelære. Men de gavede ingen afgjørende Love for Moralitet og Sædelighed; de formaaede ikke at drage den rette Grundlinie mellem Ret og Uret.

I de Dage, da Grækenlands Civilisation florerede, var der en Skole i Filosofi, som kaldtes Sofistik (af Ordet Sofist, en Viis). Nutidens Vantro stemme overens med Tilhængerne af dette System, der øvede Indflydelse paa Grækerne lige indtil Kristi Tid. Pythagoras, Sofisternes Overhoved, sagde: „Hvad Guderne angaar, veed jeg hverken, om de ere, eller om de ikke ere, eller hvorledes deres Skikkelse er; thi meget lægger Hindringer i Vejen for at lære dette at kjende, saavel Gjenstandens Uklarhed som Menneskets korte Liv.“ De Vantros Theori i vor moderne Tid er ganske den samme. Sofisterne have ønsket at gjøre al Fornuft til Daarstab og al Sædelighed og Religion til Tant og Overtro. „Intet er bestandigt i Verden,“ sagde de, „men Alt er foranderligt og i evig Fremskridt; thi til ingen Tid er Nogetsomhelst, men alt vil vordes. Derfor er det ogsaa unyttigt at spørge efter eller forsøge paa at udforske den tilværende Sandhed; det Sande er for ethvert Menneske kun, hvad den umiddelbare sandfælsige Jagttagelse til enhver Tid indgyder ham. Intet i Verden er fuldstændig sikkert; altsaa er Menneskenes Religion kun en forsængelig Drøm.“ Tænk, hvor Filosofiens Historie har gjentaget sig! Man høre, hvad Professor Ernst Häckel ved Universitetet i Jena siger: „Mange og meget ansete Naturforskere og Filosofer i Nutiden anse Religionen for at være et tilbagelagt Stadium. De mene, at den klare Indsigt i Verdensudviklingen, som er Skyld i det nittende Aarhundredes store Fremskridt, ikke alene fuldstændig tilfredsstiller vor Fornuft, men ogsaa vort Sinds højeste Følelsesstrang.“

Grækerne dyrkede i lang Tid deres Guder og Gudinder, og man kan forestille sig, hvorfor Pythagoras blev brændt som en Gudsfor nægter, da han lærte, at Ingen kan vide, om der er Guder til. Sofismen var virkelig den mest raa Form for Alderdommens Tvivl.

Vi have kun fremført disse Exempler for at vise, at før Forløseren kom paa Jorden for at frelse alle Mennesker, søgte de saakaldte lærde Mænd forgjæves at finde den absolute Sandhed. Evangeliets Lys var en lang Tid forsvundet; Civilisationen i de Dage var kun en skjøn Drøm. Mænd som Sokrates, Aristoteles og Plato fremsatte naturligtvis filosofiske Theorier, der ere interessante og lærerige, men Menneskets Udsyn over Universets Oprindelse og Formaal er ikke blevet videre ved dem. Sokrates har givet os gode, sande Belæringer. Han lærte os, at Livet er praktisk, og sagde f. Ex.: „Maalet for al Erkjendelse er Dyd. Dyden er det Forstandige og det handlende Menneskes Harmoni.“ Hans Filosoferen gaar ud paa en fuldtud personlig Handling, og jeg kommer til at tænke paa Profeten Joseph Smiths Ord i „Lærdommens og Pagtens Bog“, Kap. 130, hvor han siger: „Om et Menneske formeedelst sin Flid og Lydighed vinder mere Kundskab og Intelligens end en Anden i dette Liv, saa vil Fordelen i samme Forhold være paa hans Side i det tilkommende Liv.“

Hos Sokrates var den første Grundbetingelse for al Videnskab og al Dannelse: Stræben efter Selverkjendelse. At naa denne Selverkjendelse uden at have medfødt guddommelige Gaver vilde være umuligt. Alle Mennesker føle Længsel efter Visdom og Erkjendelse. Erkjendelse bringer Dyd, og Dyd er tillige Visdom og Lykkeligbed. Et Menneske med Videnskab kan ikke frivilligt gjøre Uret, eller han gjør det ikke, naar det gaar op for ham, hvilke Virkninger hans Gjerning kan have. Menneskets Sjæl er udødelig, fordi Ideen om det evige Liv er Aanden medfødt. Tørsten efter Udødelighed er en af Sjælens reneste Følelser. Og saaledes maa Videnskaben have lært Dyd og Retfærd. Videnskaben kan lære og læres af Bærker. Dette er Grundlaget for den sokratiske Visdom. „Dyden selv er ganske vist evig Møje og Arbejde, men Arbejdet selv er den højeste Salighed.“

Saaledes talte Sokrates. Verden veed, at han var en berømt Filosof, og hans Theorier og Ideer studeres endnu den Dag i Dag ved de forskjellige Universiteter.

Nu vilde jeg gjerne anføre lidt om Profeten Joseph Smiths Belæringer. Lærerne kunne saa selv bedømme, om Mormon-Profeten har skrevet ligesaa godt om Verdens-Gaaden som Sokrates. I „Lærdommens og Pagtens Bog“, Kap. 93, læse vi: „Og Sandheden er Kundskab om Tingene, som de ere, som de vare, og som de skulle blive . . . Mennesket var i Begyndelsen hos Gud . . . Guds Herlighed er Intelligens, eller med andre Ord: Lys og Sandhed; Lys og Sandhed styr den Dnde. Hvert Menneskes Aand var uskyldig i Begyndelsen.“ Dette er Filosofi, saa sandt Ordet endnu skinner i Lyset af sin Afledning: Visdom og Sandhed. Profeten siger videre: „Den, der regjeres ved Lov, bliver ogsaa bevaret ved Lov, og fuldkommet og helliggjort ved samme. Den, som

bryder en Lov, og ikke efterkommer Loven, men søger at blive sig selv en Lov og med Forsæt fremturer i Synd, og ganske forbliver i Synd, kan ikke blive helliggjort ved Lov, ej heller ved Naade, Ret eller Dom. Derfor maa de forblive urene. . . Thi Intelligens forener sig med Intelligens; Visdom annammer Visdom; Sandhed omfatter Sandhed; Dyd elsker Dyd; Lys forener sig med Lys; Varmhjertighed har Medfølelse for Varmhjertighed." Tør Nogen efter at have læst' dette sige, at Joseph Smith ikke meddelte Verden sand Visdom?

Mennesket kan studere saavel Nutidens som Fortidens forskjellige Theorier, men Sandheds Erkjendelse opnaas aldrig derved. „De lære stadigvæk“, sagde Paulus, „men kunne aldrig komme til Sandheds Erkjendelse.“ Dette er sandt endnu i Dag, og derfor bliver Verden stadig i Mørke. Plato, Aristoteles, Angelo og Milton opstillede deres kortsuende menneftelige Filosofi, men Joseph Smith aabenbarede Visdommen og Sandheden fra Himlen; derfor blev hans Forstand paa Verden og Livet stor og sand. Hans Theori, hans Kjendstab er den absolute, den fuldkomne Forstaaelse. Hvadenten Mennesket nu tror paa Aabenbaringens Princip eller ikke, saa er eet sikkert: Mennesket bliver ikke bekjendt med alle Ting's Sandhed paa nogen anden Maade, fordi den kun kan komme til os gennem dem, som have modtaget en større Fylde deraf, eller med andre Ord, hvis Intelligens er bleven forenet med en højere Intelligens.

Guds Rige

er en Sag af fælles Interesse for Alle; vi ere Alle Lemmer paa det samme Legeme; vi ere Alle delagtige i den samme Aand, ere døbte med den samme Daab og besjælede af det samme herlige Haab. Zions Opbyggelse og Guds Riges Fremme er ligesaa meget een Mands Pligt som en Andens; den eneste Forskjel bestaar deri, at En er kaldet til at udføre een Del af Arbejdet, en Anden har en anden Pligt at varetage; „men naar eet Lem lider, lide alle; naar eet Lem bliver holdt i Vre, glæde alle Lemmerne sig; og Djet kan ikke sige til Haanden: jeg haver dig ikke behov, eller Hovedet til Fødderne: jeg behøver eder ikke.“ Parti-interesser, personlige Følelser og egenkjerlige Hensigter bør altsammen lægges tilside — vi bør Alle gaa op i det store, fælles Værk.

Joseph Smith.

Indhold:

„Guddommeligheden, som former vort Levnedsløb“	305	Ankomst og Bestikkelse	314
Bergens Efteraarskonference	309	Afløsning	314
Redaktionelt:		Narhus Efteraarskonference	314
Fordragelighed	312	Hvorledes finder man Sandheden?	316
		Guds Rige	320